Arhimandrit Ilie Cleopa

Despre Preacinstirea Maicii Domnului

– Mănăstirea SIHASTRIA –

izTis

Înțelegere neînțeleasă ești Născătoare de Dumnezeu, întru apărarea poporului celui ortodox; pentru aceasta vrăjmașii nu se pricep cît de puternică este rugăciunea Maicii lui Dumnezeu; însă noi bineștiind atotputernica ta apărare, cu umilință cîntăm către tine:

Bucură-te, ceea ce ai rușinat înțelepciunea cea deșartă a lumii acesteia și pe cei orbiți de dînsa îi povățuiești la calea mîntuirii.

Bucură-te, păstrarea dreptei credințe, și învățătoarea dogmelor celor ortodoxe.

Bucură-te, ceea ce tai eresurile și rătăcirile cele pierzătoare.

Bucură-te, ceea ce rușinezi pe cei mincinoși și ghicitorile cele deșarte.

Bucură-te, povățuitoare neadormită a tuturor celor orbiți și rătăciți.

din: Acatistul Acoperămîntului
Maicii Domnului

Motto: Iar cine va sminti pe unul dintr-aceştia mai mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atîrne de gît o piatră de moară şi să fie afundat în adîncul mării... Vai omului aceluia prin care vine sminteala (Matei 18,6-7)

Noi creştinii ortodocşi o cinstim pe Prea Sfînta Fecioară Maria mai mult decît pe toţi sfinţii şi îngerii din cer, pentru că ea s-a învrednicit să nască pe Hristos, Mîntuitorul lumii, prin umbrirea Duhului Sfînt. Cinstirea pe care o dăm Maicii Domnului se numeşte preacinstire sau supravenerare, căci ea nu este numai o "prietenă" a Lui, asemenea celorlalţi sfinţi, ci este mai presus decît toţi sfinţii şi îngerii.

De aceea, atît îngerii cît şi oamenii i se închină şi o cinstesc cu rugăciuni, cu cîntări, slujbe şi o cinstesc şi o laudă. Astfel i s-a închinat Arhanghelul Gavriil la Buna Vestire *(Luca 1,28)* şi Sfînta Elisabeta, mama Sfîntului Ioan Botezătorul *(Luca 1,42 - 45)*. •

Însăşi Preasfînta Fecioară Maria prooroceşte despre ea prin Duhul Sfînt: **"Că iată de acum mă vor ferici toate neamurile, că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic..."** *(Luca 1,48 - 49)*

Din aceste cuvinte înţelegem că, cinstirea Maicii Domnului este voită şi rînduită de Însuşi Dumnezeu în Biserica Sa. Această cinstire, pe care i-o dă Biserica Ortodoxă Fecioarei Maria, formează

• Toate citatele din această lucrare sînt luate din Sfînta Scriptură, ediţa 1982 - Bucureşti

cultul Maicii Domnului.

În cadrul cultului Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, amintim marile praznice împărăteşti închinate ei, precum sînt: **Naşterea Maicii Domnului, Intrarea în Biserică, Buna Vestire şi Adormirea Maicii Domnului.** Apoi sînt slujbele ce se fac în biserici şi mănăstiri în cinstea ei; acatistele, paraclisele şi rugăciunile la icoanele pictate şi împodobite atît de frumos, mai ales făcătoare de minuni şi multe alte rugăciuni prin care cerem ajutorul Maicii Domnului în toate zilele vieţii noastre.

Cinstim pe Maica Domnului pentru că ea este Maică după trup a Fiului lui Dumnezeu şi cea dintîi rugătoare pentru lume înaintea Preasfintei Treimi. Ea ne ajută cel mai mult la dobîndirea mîntuirii prin sfintele ei rugăciuni.

*

Însă, de-a lungul veacurilor, s-au ivit şi unii hulitori, atît împotriva Mîntuitorului şi a Evangheliei Sale, cît şi împotriva Maicii Domnului, pe care îi numim eretici sau sectanţi.

Sfîntul Apostol Pavel în epistolele sale către Timotei, arată destul de clar că, în zilele din urmă, vor apare oameni care nu vor mai suferi învăţătura cea după dreapta credinţă, ci îşi vor pune învăţători după poftele lor, abătîndu-se către basme, avînd înfăţişarea adevăratei credinţe, dar tăgăduind puterea ei, mereu învăţînd şi neputînd ajunge la cunoaşterea adevărului.

"După cum Iannes şi Iambres s-au împotrivit lui Moise, aşa şi aceştia stau împotriva adevărului, oameni stricaţi la minte şi netrebnici pentru credinţă. Dar nu vor merge mai departe, pentru că nebunia lor va fi vădită tuturor, precum a fost şi a acelora... Iar oamenii răi şi amăgitorii vor merge spre tot mai rău, rătăcind pe alţii şi rătăciţi fiind ei înşişi". *(II Tim. 3,8 -9; 13)*

Noi, dintru începutul plămădirii acestui neam aşa ne ştim, români şi creştini ortodocşi. Aşa ne-am născut şi avem datoria să păstrăm curat

şi deplin ce am moştenit de la străbuni, ca de la Dumnezeu, căci spune Sfîntul Apostol Pavel: **"...Staţi neclintiţi şi ţineţi predaniile pe care le-aţi învăţat, fie prin cuvînt, fie prin epistola noastră"** *(II Tes. 2,15)*.

*

Protestanţii, şi împreună cu ei sectarii neoprotestanţi, printre multele lor rătăciri şi învăţături mincinoase au adus şi cele împotriva Maicii Domnului, Preasfînta Născătoare de Dumnezeu şi Pururea Fecioară Maria, cum că nu trebuie să-i aducem această cinste, pentru că a fost o "femeie" obişnuită care a mai avut şi alţi fii, că nu trebuie să ne rugăm ei, căci Unul este mijlocitor nouă spre mîntuire.

*

În cele ce urmează vom încerca să arătăm pe ce mărturii din Sfînta Scriptură ne sprijinim noi atunci cînd cinstim pe Preasfînta Născătoare de Dumnezeu şi Pururea Fecioara Maria.

Cinstim pe sfinţii lui Dumnezeu pentru că ei sînt prietenii şi casnicii Lui, după cum este scris: " **Voi prietenii Mei sînteţi, dacă faceţi cele ce vă poruncesc** " *(Ioan 15,14)*. Şi iarăşi: **"...Şi a crezut Avraam lui Dumnezeu şi i s-a socotit lui ca dreptate"** şi **"a fost numit prieten al lui Dumnezeu"** *(Iacov 2,23)*. Încă mai ştim că sfinţii sînt preaslăviţi de Dumnezeu în ceruri (Luca 20,36) şi că ei vor judeca lumea *(I Cor.6,2; Matei 19,28; Evrei 12,22-23)*. Ei au posibilitatea, în cer, de a mijloci către Dumnezeu pentru oameni şi de a contribui la mîntuirea noastră: **"Şi cînd (Mielul) a luat cartea, cele patru fiinţe şi cei douăzeci şi patru de bătrîni au căzut înaintea Mielului, avînd fiecare alăute şi cupe de aur, pline cu tămîie, care sînt rugăciunile sfinţilor"** *(Apoc.5,8)*.

Iar pe Preasfînta Fecioară Maria şi Născătoarea de Dumnezeu o cinstim mai mult decît pe toţi sfinţii şi îngerii (preacinstire), dar nu-i aducem slujire ca lui Dumnezeu, pentru că ea este Maica Fiului lui Dumnezeu, nu numai o "prie-

tenă" a Lui, asemenea celorlalţi sfinţi. Ea este mai presus decît sfinţii şi îngerii, deoarece şi îngerii şi oamenii i se inchină.

*

Spun hulitorii Maicii Domnului că nu trebuie să-i dăm multă cinstire pentru că nici însuşi Fiul ei, Iisus Hristos n-a cinstit-o. Aceasta s-ar vede din cuvintele Mîntuitorului: ***"Cineva i-a zis: Iată mama Ta şi fraţii Tăi stau afară, căutînd să-Ţi vorbească. Iar El i-a zis: Cine este mama Mea şi cine sînt fraţii Mei? Şi întinzînd mîna către ucenicii Săi, a zis: Iată mama Mea şi fraţii Mei. Că oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri, acela îmi este şi frate şi soră şi mamă"*** *(Matei 12,47-50).*

Deci, faptul că Fecioara Maria I-a fost mamă nu are nici o importanţă în faţa Lui; legăturile Sale de sînge sau rudenie trupească n-au nici un preţ şi nici o precădere faţă de legăturile Sale spirituale cu cei ce fac voia Tatălui, oricine ar fi aceştia.

Încă mai adaugă ei, că aceasta se vede şi din modul cum i se adresează Mîntuitorul şi în alte prilejuri, numind-o femeie, ceea ce înseamnă că a fost căsătorită, iar nu fecioară aşa cum s-ar adeveri din cuvîntul Scripturii: ***"Deci Iisus, văzînd pe Maica Sa şi pe ucenicul pe care îl iubea stînd alături, a zis mamei Sale: "Femeie, iată fiul tău!"*** *(Ioan 19,26).*

Tot aşa o numeşte dispreţuitor şi la nunta din Cana Galileii: ***"A zis ei Iisus: Ce ne priveşte pe Mine şi pe tine, femeie?"*** *(Ioan 2,4). Şi în acest caz nici noi nu o putem socoti mai mult şi nu îi putem aduce un cult deosebit.*

*

Dar nu este aşa cum cred toţi aceşti rătăciţi de la adevăr, care interpretează Sfînta Scriptură după a lor minte bolnavă şi plină de mîndrie; căci în primul caz este vorba de altceva, şi anume că, în afară de înrudirea trupească mai există şi o altă înrudire cu Hristos, mult mai mare şi mai importantă; înrudirea sufletească, ce

constă în a face voia lui Dumnezeu. Această înrudire nu o desfiinţează însă şi nici nu o micşorează pe cea trupească. Deosebirea constă numai în aceea că înrudirea sufletească şi-o poate cîştiga oricine, împlinind voia Tatălui.

Înrudire înseamnă nu numai o legătură de sînge trupească, ci şi o legătură de dragoste şi de unitate sufletească. Cel ce face voia lui Dumnezeu, acela devine sufleteşte înrudit cu Dumnezeu. Astfel, prin cuvintele de mai sus, Mîntuitorul, nici nu a înlăturat înrudirea Sa trupească cu Maica Sa, nici n-a micşorat cinstirea ce i se cuvenea unei mame de la fiul ei, ci numai a căutat să accentueze că cealaltă înrudire cu El, cea sufletească, deşi este de mare preţ, o poate realiza totuşi orice credincios.

Aşadar, a fost un cuvînt de îndemn şi de încurajare la adresa mulţimii, iar nu unul de dispreţ la adresa Maicii Sale.

Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, cît a fost cu Maica Sa pe pămînt, pururea o asculta şi o iubea pe ea şi era supus ei *(Luca 2,51)* şi oricînd îi cerea ceva nu se arăta neascultător faţă de ea. Astfel, la nunta din Cana Galileii, la cererea Mamei Sale, El a făcut prima minune, prefăcînd apa în vin *(Ioan 2,3-10)*.

Apoi a avut mare grijă de Maica Sa; chiar şi cînd era răstignit pe cruce, purtîndu-i de grijă, a dat-o spre îngrijire celui mai iubit dintre ucenicii Lui - Sfîntului Ioan Evanghelistul - după cum este scris: **"Deci Iisus, văzînd pe mama Sa şi pe ucenicul pe care îl iubea stînd alături, a zis mamei Sale: "Femeie, iată fiul tău! Apoi a zis ucenicului : Iată mama ta! Şi din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine** *(Ioan 19,26-27)*. Vezi că Mîntuitorul, aici, în vremea cea mai grea a suferinţelor Sale de pe cruce, nu a neglijat purtarea de grijă faţă de Maica Sa, care L-a născut şi L-a crescut. Şi cum ar fi putut să dispreţuiască pe Mama Sa, cînd Însuşi Dumnezeu a dat poruncă s-o cinstim pe tata şi pe mama după cum scris este: **"Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama**

ta..." *(Deut.5,16)*.

În al doilea caz, nu este vorba de dispreţ, ci dimpotrivă se vede cum S-a îngrijit de soarta ei încredinţînd-o pe ea purtării de grijă Apostolului Ioan - ştiind că El nu va mai sta pe pămînt pentru ca să o îngrijească în restul vieţii ei, după cum am arătat şi mai sus. Acest lucru nu e o necinstire, ci cu adevărat, o mare cinstire şi respect faţă de Mama Sa, căreia nici în chinurile de pe cruce nu uită să-i poarte de grijă, urmare dragostei celei mari pe care o avea faţă de ea, ca mamă. Iar dacă o numeşte "femeie", nicidecum în înţeles de femeie căsătorită sau în semn de dispreţ, ci numai în înţelesul de gen, sex. Căci tot aşa sau adresat şi cei doi îngeri Mariei Magdalena la mormînt: **"Femeie, de ce plîngi?** *(Ioan 20,13)*. Iar cei doi bărbaţi care s-au arătat la înălţarea la cer a Domnului, au zis către Apostoli: **"Bărbaţi galileeni, ce staţi privind la cer?"** *(Fapte 1,11)*. Nici îngerii, nici cei doi bărbaţi n-au adresat dispreţuitor cuvintele "femeie" sau "bărbaţi", ci dimpotrivă, în chip mîngîietor.

*

Încă ne mai întreabă sectarii unde spune Sfînta Scriptură că Maria, mama lui Iisus, a fost Fecioară şi Pururea Fecioară, aşa cum o numim noi?

*

Că a născut fiind fecioară, Sfînta Scriptură ne arată în acest fel: **"Cînd arhanghelul Gavriil a venit în Nazaret şi i-a binevestit ei că v-a naşte pe Fiul lui Dumnezeu** *(Luca 1,35)*, **intrînd la ea a numit-o "plină de har"** şi **"binecuvîntată între femei"** *(Luca 1,28)*. Se vede, cum arhanghelul s-a închinat Fecioarei Maria, numind-o pe ea **"plină de har"** şi **"binecuvîntată între femei"** şi că ea a aflat mare har la Dumnezeu; cum că n-a cunoscut bărbat; cum a fost umbrită de puterea Celui Preaînalt şi că a zămislit şi a născut din Duhul Sfînt pe Fiul lui Dumnezeu. Deşi era fecioară, neştiind de bărbat, îngerul Domnului nu i-a zis ***"binecuvîntată eşti tu***

între fecioare", ci "**binecuvîntată eşti tu între femei**", prin aceasta nearătînd dispreţ faţă de Preasfînta Născătoare de Dumnezeu, cea "**plină de dar**", ci descoperind o taină veche: "**zdrobirea capului şarpelui prin femeie**" *(Fac. 3,15)* **şi că ea va fi acea tainică şi duhovnicească Evă care va naşte pe noul Adam, Hristos, Care va aduce viaţa în lume.** Dumnezeieştii Părinţi ai Bisericii zic, că: **Hristos S-a numit sămînţa femeii** *(Fac. 3,15)*, **ca Cel ce nu S-a născut din sămînţă de bărbat, ci de la Duhul Sfînt şi din preacuratele sîngiuiri ale Preasfintei Feciore şi-a luat Trup.**

În ziua cea mare a judecăţii de apoi, acestă Împărăteasă şi Fecioară Maria, va sta de-a dreapta tronului Fiului său, cu mare şi negrăită slavă, după cum psalmistul arată, zicînd: "**Şezut-a împărăteasa de-a dreapta Ta îmbrăcată în haină aurită şi prea înfrumuseţată**" *(Ps. 44,10-11,21)*. Pentru că Arhanghelul Gavriil a numit-o pe ea femeie cînd a zis: "**binecuvîntată eşti tu între femei**", apoi pentru aceasta, înseamnă că Fecioara Maria a fost femeie căsătorită?

Oare n-a zis ea la închinarea îngerului că "**nu ştie de bărbat**"? (adică sînt fecioară).

Sau cînd Dumnezeu a zidit-o pe Eva din coasta lui Adam *(Fac. 2,21-22)* şi a adus-o la el, iar el a numit-o "**femeie**", oare şi atunci Eva era femeie căsătorită, fiindcă Adam a numit-o femeie? Oare nu era atunci Eva fecioară zidită din trupul lui Adam cel feciorelnic fără împreunare de femeie?

Aşadar, dacă Eva a fost zidită de Dumnezeu, fecioară, iar Însuşi Dumnezeu şi Adam, pe această fecioară o numesc "femeie", apoi o numeşte pe ea femeie în înţeles de femeie căsătorită - cum rău înţeleg toţi sectarii şi ereticii?

Căci precum Eva era fecioară, atunci cînd i-a zis femeie, tot aşa, Eva cea tainică şi duhovnicească, Prea Curata Fecioară Maria, care a născut pe Noul Adam, Hristos, Fecioară este în vecii vecilor cu toate că Sfînta Scriptură o

numeşte pe ea femeie, arătînd prin aceasta sexul sau genul ei feminin.

Atunci Adam, prin lucrarea lui Dumnezeu a născut întru feciorie din trupul său femeie, fără de femeie (adică fără a se împreuna cu femeie), iar la plinirea vremii, firea femeiască, prin lucrarea Sfîntului Duh, a născut bărbat fără de bărbat, în feciorie născînd Fecioara şi rămînînd fecioară precum şi la început a născut Adam întru feciorie. Aşa binevoind Dumnezeu, ca întru Fecioara Maria să dea împrumut firii Adam celui vechi prin Noul Adam, Cel născut din Fecioară, Care a venit în lume şi S-a îmbrăcat în firea noastră din negrăita Sa milă şi bunătate, pentru ca să izbăvească pe vechiul Adam cu tot neamul lui, din osîndă şi din moarte. **"Căci precum întru Adam toţi mor, aşa întru Hristos, toţi înviază"** *(Rom. 6,5-8; Ioan 3,16; 5,24 ş.a.)*.

Deci ia aminte, omule rătăcit - tu şi cei asemenea ţie - că Sfînta Scriptură nu numeşte pe Maica Domnului "femeie" în sensul de femeie căsătorită cum înţelegeţi voi, ci prin cuvîntul "femeie", Sfînta Scriptură arată numai genul feminin al Sfintei Fecioare Maria şi totodată arată, în chip umbros şi tainic că este femeia a cărei sămînţă (Hristos) va zdrobi capul şarpelui şi prin care va veni mîntuirea neamului omenesc.

La cele de mai sus, trebuie adăugat:

- fiind Maică a Mîntuitorului, Fecioara Maria a primit cea mai mare cinste pe care o poate avea o făptură;

- zămislind de la Duhul Sfînt pe Mîntuitorul a fost cu totul curăţită de păcate, ca nici un alt om, oricît de sfînt ar fi fost;

- fiindu-i prezisă de Dumnezeu cinstirea ei - ca nici o altă cinstire a vreunui om - Sfînta Fecioară Maria trebuie socotită cea dintîi dintre sfinţi, aşa cum Ioan Botezătorul este cel mai mare între prooroci *(Maleahi 3; Isaia 40,3)*.

Pentru toate acestea, Sfintei Fecioare Maria i se cuvine o cinstire mai mare decît altor sfinţi (preacinstire), ea fiind împărăteasa şi

coroana tuturor sfinţilor. Iar cum că, şi după naştere a rămas fecioară, citeşte şi vezi cele proorocite despre ea la proorocul Iezechil *(44, 1-3)*.

Maica Domnului Iisus
E Maica Celui de sus,
Care la noi a venit
Şi lumea a mîntuit. *(Luca 1,33)*

Maica Domnului Iisus
Are slavă de nespus.
Duhul Sfînt o a sfinţit
Peste Dînsa a venit. *(Luca 1,48-49)* •

De la Duhul a zămislit,
S-a făcut sălaş sfinţit. *(Matei 1,20)*
Puterea Celui Preaînalt
Peste Dînsa s-a vărsat, *(Luca 1,34-35)*

Pe Dînsa a umbrit-o
Foarte a fericit-o.
Plină de Dar s-a făcut *(Luca 1,28)*
Pe Dumnezeu-Omul a născut.

Plină de dar şi mărire
De slavă şi fericire,
A lui Dumnezeu Mireasă
Preasfîntă şi Prea-aleasă,

A Duhului Sfînt cămară
În veci pururea Fecioară.
Maica Domnului Hristos *(Iez. 44,1-3)*
Cel Preasfînt şi Preafrumos.

• Toate versurile din această carte au fost concepute şi scrise de Părintele Cleopa în anii cînd, tînăr monah, a avut în grijă turma mănăstirii Sihăstria (N. R.).

Care lumea a zidit *(Ioan 1,3)*
Cerurile le-a întărit *(Ps. 32,6)*
Pămîntul a împodobit

Cerurile le-a plecat *(Ps. 17,11)*
Şi de noi s-a îndurat.
A venit să pătimească
Pe noi să ne mîntuiască. *(Isaia 53,5)*

*
***
*
*

Maica Domnului a născut
Pe Emanuel preasfînt, *(Isaia 7,14)*
Fiul Celui Preaînalt *(Luca 1,26-27)*
Dumnezeu adevărat. *(Luca 1,34-35)*

Dacă o maică de împărat
Se cinsteşte neapărat,
Oare cîtă cinste are
Şi slavă nemuritoare,

Maică fără asemănare
De Dumnezeu Născătoare?
Care pe El L-a născut
Şi Maică I s-a făcut.

Nimenea nu poate spune
Slava ei din ceea lume,
Care la cer a luat
De la cerescu-mpărat.

De la Hristos Dumnezeu
Şi preaiubit Fiul Său,
Ea lumina a luat
Maică a Luminii s-a aflat.

Este Maica milostivirii
Ce a născut Izvorul milei.

*

Încă mai adaugă aceşti rătăciţi că nu trebuie să-i dăm prea multă cinstire Fecioarei Maria şi nici să o numim Pururea Fecioară, pentru că a avut mai mulţi copii, care sînt numiţi de Sfînta Scriptură "fraţi şi surori" ai lui Iisus iar Iisus este numit ***"întîiul născut"*** *(Matei 1,25), de unde urmează că ulterior a mai avut şi alţi fii.*

*

Şi întra-devăr, Biblia ne vorbeşte de nişte "fraţi" ai Domnului şi de asemenea despre "surorile" Lui, cînd redă cuvintele iudeilor, nedumeriţi de persoana minunată a Domnului: **"Au nu este acesta fiul teslaurului? Au nu este Mama Lui Maria şi fraţii Lui: Iacov, şi Simon şi Iuda? Şi surorile Lui au nu sînt toate la noi?..."** *(Matei 13,55-56; Marcu 6,3)*. Dar în citatul prim, expresia **"primul născut"** nu înseamnă numaidecît că trebuie să presupunem şi existenţa altor născuţi ulterior (al doilea, al treilea ...). Acesta este un fel de a vorbi în Vechiul Testament, unde "întîiul născut" se numeşte cel ce deschide întîi pîntecele, indiferent dacă vor mai fi şi alţi fraţi sau nu *(Ieş. 13,2)*, şi unde adeseori numărul cardinal -1,2,3...- este înlocuit sau întrebuinţat amestecat cu cel ordinal - întîiul, al doilea. Ebraismul acesta a intrat şi în uzul de vorbire al Noului Testament. În cazul de faţă "întîiul născut" înseamnă **"unul născut"**, în sens de **"unicul născut"**. Alt înţeles este exclus deoarece, dacă într-adevăr Iisus ar mai fi avut şi alţi fraţi trupeşti (fii ai Mariei), n-ar fi lăsat-o pe Maica Sa în grija unui Apostol, ci în grija vreunui fiu de al ei. În citatul al doilea, într-adevăr este vorba de "fraţi" şi de "surori" ai Domnului. Fraţii sînt chiar amintiţi cu numele şi sînt patru, iar surorile, trebuie să fi fost

cel puţin două. Ei însă în nici un caz nu au putut fi fraţi naturali ai lui Iisus Hristos şi fii ai Mariei, Mama lui Iisus, pentru că:

- **după o veche şi unanimă tradiţie, Maria, Mama lui Iisus a rămas după naştere fecioară, aşa cum a fost prefigurată în vedenia proorocului Iezechil** *(44,1-3)*;

- **mama acestor aşa-zişi fraţi ai Domnului este o altă persoană decît Fecioara Maria, căci este numită în Sfînta Scriptură "Maria" sau "cealaltă Marie" sau "sora Mamei Lui, Maria lui Cleopa", fiind amintită chiar alături de Maica Domnului şi în apropierea ei** *(Matei 27,55-56; 28,1; Marcu 15,40,41,47; Ioan 19,25)*;

- **nicăieri în Sfînta Scriptură aceşti "fraţi" ai Domnului nu sînt numiţi fii ai Fecioarei Maria;**

- **"fraţii" Domnului, nici ei înşişi nu se numesc fraţi, ci robi şi slujitori ai lui Iisus. Doi dintre ei, Iacov şi Iuda, sînt autorii celor două epistole soborniceşti. Or, acolo ei se numesc "rob"** *(Iacov 1,1)* **şi "slujitor"** *(Iuda 1,1)* **ai Domnului Iisus, iar nu fraţi.**

- **dacă ar fi fost fraţi naturali ai Săi, Hristos i-ar fi făcut apostoli.** Deşi unii presupun că aceşti doi dintre "fraţii Domnului", anume Iacov şi Iuda, ar fi identici cu cei doi apostoli care poartă acest nume (Iacov co-numit la fel cu "fratele Domnului" cel mic - în toate listele apostolilor - iar Iuda "fratele Domnului", ar fi fost Iuda Tadeul), totuşi, acesta este o simplă presupunere, neîndestulător de întemeiată, mai ales că ei înşişi nu se numesc apostoli, după cum nu se numesc "fraţi ai Domnului". **Despre Iacov - "fratele Domnului" - se ştie numai că a fost cel dintîi episcop al Ierusalimului şi că se bucura de cea mai mare autoritate, atît în faţa credincioşilor cît şi a Apostolilor** *(Fapte 12,17; 15,13)*, în timp ce Iacov al lui Zevedeu fusese ucis *(Fapte 12,2)*.

- **Hristos ar fi încredinţat îngrijirii lor pe Fecioara Maria, iar nu Apostolului Ioan, care**

oricum, ar fi fost mai străin acesteia decît un fiu sau fiică a ei;

- ţinînd seama de faptul că peste tot în Orient, dar în special la iudei, "frate" se întrebuinţează şi în înţelesul mai larg, de verişori sau de alte înrudiri mai apropiate sau mai îndepărtate, ca de exemolu la Facere *(13,8)*, unde Avraam îl numeşte pe Lot frate, deşi îi era nepot de frate *(Fac 11,27)*, trebuie să admitem că "fraţii Domnului" au fost verişori ai lui Iisus. Dar nu verişori primari, pentru că deşi mama lor e numită "soră" a Maicii Domnului *(Ioan 19,25)*, ea nu poate să fi fost soră bună a acesteia, deoarece purta acelaşi nume cu Maria, ci cuvîntul soră, trebuie să aibă aici de asemmenea înţelesul de cumnată, deoarece Fecioara Maria a fost singură la părinţi. Ar putea însemna cumnată după Iosif, care nu este exclus să fi avut vreo soră măritată. În acest caz, fiii ei, numiţi "fraţii Domnului", ar putea fi cel mult verişori secundari ai lui Iisus Hristos.

"Fraţii" Domnului au fost
Veri, nu fraţi ai lui Hristos.

În Scriptură nu se scrie
Că a lui Cleopa, Marie,
Lui Iacob şi lui Iosie
A fost mamă din pruncie? *(Marcu 27,56)*

Iar Iuda şi Simeon
Au fost iarăşi fraţii lor? *(Matei 13,35)*
Şi-au avut chiar şi surori *(Marcu 16,1)*
Iară Cleopa, tatăl lor,

A fost frate şi nu văr
Al dreptului Iosif
Precum se vede şi scris.

Se vede chiar din vechime
Şi poate citi oricine
În Scriptură, că se ştie
Ca o bună mărturie:

Că rudele de aproape
Li se mai ziceau şi frate.

Căci Avraam chiar şi pe Lot
Frate-l chema, nu nepot. *(Fac. 13,8)*
Aşa "fraţii" lui Iisus
Fraţi se cheamă, cum am spus.

Căci a lor mamă se ştie
A fost cealaltă Marie, *(Matei 28,1)*
Ce în Evanghelie scrie
Mama lui Iacob-Iosie. *(Luca 24,10)*

Deci, vedeţi, luaţi aminte
Cei întunecaţi la minte.
Căci "fraţii" Domnului zişi
Precum se vede şi scris,

Altă maică au avut
Ce pe dînşii i-a născut.
Nu pe Fecioara Maria,
Ci pe cealaltă Marie
Mama lui Iacob-Iosie.

De Fecioara nu se spune
Că ar fi mai avut în lume,
Alt copil pe acest pămînt
Afară de Unul-Născut.

Care a fost Domnul Iisus
Şi Fiul Celui de sus. *(Luca 1, 34-35)*

Aşa verii lui Iisus
"Fraţi" se cheamă cum am spus,
Şi singuri adeveresc
Că nu-s fraţii lui fireşti.

În a lor epistolie
Ei arată să se ştie,
Că **robi** lui Iisus au fost *(Iacob 1,1)*
Şi **slujitorii** lui Hristos. *(Iuda 1)*

De-ar fi avut "fraţi", Hristos
Aicea, pe pămînt, jos
Lor le-ar fi încredinţat
Pe Maica Sa cînd a plecat.

Cînd pe cruce se jertfea
Şi de Maica se-ngrijea;
Dar fiindcă nu a avut
Nici un frate pe pămînt,

Care de ea să grijească,
Şi pe ea s-o sprijinească,
Pe Ioan l-a însàrcinat
În grija lui o a lăsat. *(Ioan 19,26)*

Pe a Sa Preasfîntă Mamă
Ce avea-n inimă rană
După Fiul ei Preasfînt
Care prea mult L-a iubit.

Deşi nu mai au ce adăuga despre feciorie Maicii Domnului şi după naştere, ereticii şi sectanţii mai adaugă şi acest citat din Sfînta Scriptură: **"Şi n-a cunoscut-o pe ea pînă cînd a născut pe Fiul Său Cel Unul-Născut, Căruia I-a pus numele Iisus"** *(Matei 1,25)*, înţelegînd ei că după aceea Fecioara Maria ar fi putut avea şi alţi copii.

*

Dar să luăm seama şi să înţelegem că în Sfînta Scriptură expresia **"pînă cînd"**, înseamnă **veşnicie**. Căci zice Domnul: **"Iată, Eu cu voi sînt în toate zilele, pînă la sfîrşitul veacului"** *(Matei 28,20)*. Oare aceasta înseamnă că Se va despărţi de noi după sfîrşitul veacului acestuia? Oare nu zice dumnezeiescul Apostol Pavel: **"Şi aşa** (după obştească înviere) **pupurea vom fi cu Domnul"**? *(I Tes. 4,17)*.

În alt loc al Sfintei Scripturi este scris: **"Zis-a Domnul Domnului Meu: şezi de-a dreapta Mea pînă ce voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale"** *(Ps. 109,1)*. Oare aceasta însemnă că după aceea Mîntuitorul nostru Iisus Hristos nu va mai şedea de-a dreapta Tatălui spre a împărăţi cu El peste toate veacurile, deoarece ştim bine că **"Împărăţia Lui nu va avea sfîrşit** "? *(Luca 1,33)*.

Iar dacă în alt loc al Sfintei Scripturi se zice că Noe a dat drumul corbului din corabie spre a vedea dacă a scăzut apa şi zburînd corbul nu s-a mai întors **pînă cînd** s-a uscat apa pe pămînt *(Fac. 8,7)*, aceasta înseamnă că s-a mai întors la corabie vreodată?

Iarăşi se arată în dumnezeiasca Scriptură că Melhol, fata lui Saul (soţia lui David), **nu a născut fiu "pînă în ziua în care a murit"** *(II Imp. 6,23)*. Oare înseamnă că a mai născut fii după ce a murit, pentru că zice **"pînă cînd"**?

Aşadar să deschidă ochii minţii toţi aceşti hulitori ai adevărului, asupra acestor mărturii luate dintre multe altele ale Sfintei Scripturi şi să înţeleagă că, cuvîntul **"pînă**

cînd", în Sfînta Scriptură înseamnă **veşnic**, şi: după cum Mîntuitorul veşnic va fi cu Apostolii Săi şi cu toţi cei ce împlinesc poruncile Lui; după cum El veşnic va sta de-a dreapta Tatălui împărăţind în Împărăţia Sa cea fără de sfîrşit; după cum corbul în veci nu s-a mai întors pe corabia lui Noe şi după cum în veci Melhol, fiica lui Saul, nu a mai făcut fii după ziua în care a murit, **tot astfel Iosif cel drept şi temător de Dumnezeu, veşnic** *(în veac)* **nu a cunoscut-o pe aceea care a fost fecioră înainte de naştere şi pururea Preasfîntă şi Preacurată Fecioră Maria, Născătoare de Dumnezeu şi Maica Luminii, împărăteasa îngerilor şi a oamenilor.**

Fecioara cea Preacurată
Este uşă încuiată,
După cum Scriptura spune
În taină fără de nume. *(Iez. 44,1-2)*

Iezechil a şi văzut
Atuncea, mai demult
Uşa Domnului cea sfîntă
De Domnul pecetluită.

Nimeni prin ea n-a trecut
Numai Domnul Cel Preasfînt.
Prin ea Domnul a intrat
Şi urmă nu a lăsat. *(Iez. 44,3)*

Uşa El nu a stricat
La ieşit şi la intrat.
Ca raza ce intră-n casă
Şi plecînd, urmă nu lasă *(Isaia 66,7)*

Vai de acei ce hulesc
Care hulesc şi bîrfesc
Şi pe alţii înnebunesc,

Zicînd că Maica Fecioară
A născut şi-a doua oară
Şi alţi copii a avut
Afară de Unul-Născut.

Şi arată la cei orbi
La cei proşti şi neghiobi
Că Scriptura zice aşa:

N-a cunoscut-o pe ea
***Pînă cînd** ea a născut*
Pe Fiul Unul-Născut. (Matei 1,25)

Şi-apoi dau a înţelege
O mare fărădelege
Că după ce a născut
Alţi copii a mai avut.

Dar ca să luaţi aminte,
Toţi acei fără de minte,
Şi să puneţi voi în gînd
Cu cuvîntul **"pînă cînd"**,

În Scriptură aşa se scrie
Dar înseamnă **veşnicie**.

Ia vedeţi voi în Scriptură
Cuvîntul de-nvăţătură,
Unde Domnul zice aşa
În Evanghelia Sa:

"Iată Eu cu voi voi fi
Pînă veacurile s-or sfîrşi".
(Matei 28,20)

Oare nu în veşnicie
El cu noi are să fie? *(I Ioan 5,8-10)*

Pavel nouă ne vesteşte
Arătat prooroceşte,
Hristos va fi mîngîiere
Tuturor după înviere,

Noi pe El Îl vom slăvi
Pururea cu El vom fi. *(I Tes. 4,17)*

Gavriil a vestit Feciorei: *(Luca 1,28)*
Hristos va fi Împărat mare
Şi a Lui împărăţie
Prea veşnică o să fie. *(Luca 1,33)*

Şi timpul nehotărît
Nu va mai va avea sfîrşit.
Şi în psalmi se scrie aşa:
"Domnul de-a dreapta va sta
"Pînă cînd" îşi va pune
Pe vrăjmaşii fără nume,

Ca un aşternut prea tare
Sub ale Sale picioare". *(Ps. 109,1)*
Dar după ce-i va pune
Pe vrăjmaşi spre piericiune,

Domnul oare nu va sta
În Împărăţia Sa
De-a dreapta Tatălui Său
Ca un Fiu şi Dumnezeu?

Cîtă nebunie ar fi
Acestea a le gîndi,
Fiindcă în psalm aşa scrie
"**Pînă cînd**" are să fie.

Aşadar, sectanţi zeloşi,
Şi voi dascăli mincinoşi,
"**Pînă cînd**" de auziţi
Trebuie să vă treziţi.

Să înţelegeţi şi să ştiţi,
Că a Domnului cămară
Veşnic a rămas Fecioară. *(Iez. 44)*

Tatălui a fost mireasă
Fiului Maică aleasă,
Şi aşa în veşnicie
Pururea are să fie.

Dar se vede în Scriptură
Şi altă învăţătură,
Saul avu fata lui
Pe Melhol, fără de fii. *(II Imp. 6,23)*

Şi că ea fii n-a născut
"**Pînă cînd**" a şi murit.
Nebunie chiar ar fi
Dacă noi am socoţi,

Că după moarte a născut
Şi copii ar fi avut.
Fiindcă scrie "**pînă cînd**"
Trebuie să avem în gînd,

Că aşa în Scripturi scrie,
Dar arată "**vesnicie**".
Căci cum ar mai fi născut
Ea, după ce a murit?

Rugul oarecînd ardea
De foc nu se mistuia.
După ce focul a plecat
El întreg s-a şi aflat. *(Iez. 3,2)*

Primind la zămislire
Focul Dumnezeirii,
Preasfînta Fecioară
Şi a Duhului cămară.

Tatăl pe ea o a umbrit,
Duh Sfînt peste ea a venit,
Focul Dumnezeirii a primit,
Dar el nu s-a mistuit.

În veci Fecioară a rămas
Şi a Duhului Sfînt, lăcaş.

Voi sectanţi aşa să ştiţi
Pe alţi să nu smintiţi,
Zicînd că Sfînta Fecioară
A născut a doua oară,

Această hulă e mare
Şi nu are asemănare.
Că huliţi în gura mare
Cinstea Preasfintei Fecioare,
De Dumnezeu Născătoare *(Luca 1,49)*
De suflet mîntuitoare.

Dar rău vă veţi văieta,
Şi amar veţi suspina,
Cînd pe ea o veţi vedea

La judecata de apoi.
Şi ea va privi la voi,
Ca o Maică Împărătească
Preasfîntă şi Preaaleasă. *(Ps. 44,11)*

Domnul cînd va judeca
Ea de-a dreapta Lui va sta,
Cu o mărirea prea mare
Cu slavă nemuritoare.

Şi atunci vă va-ntreba
De ce aţi hulit-o pe ea?
Domnul cu mînie mare,
Vă va trimite-n pierzare,
Că a Lui Maică aţi hulit
Şi veţi merge-n foc cumplit.

*

Şi cu toate acestea, potrivnicii Maicii Domnului spun că nu trebuie să ne adresăm ei în rugăciunile noastre cu rugăciunile: **"N-avem alt ajutor afară de tine"** *şi* **"Preasfîntă Născătoare de Dumnezeu, mîntuieşte-ne pe noi"**, *find o mare greşeală, pentru că punem pe Maica Domnului ca şi pe Mîntuitorul, mijlocitoare mîntuirii noastre, Unul fiind Mijlocitorul nostru...*

*

În ceea ce priveşte adresarea noastră către Maica Domnului, în acest chip: **"N-avem alt ajutor afară de tine"**, prin aceasta noi nu tăgăduim unicitatea lui Hristos ca mijlocitor al mîntuirii noastre obiective, dar nu neglijăm nici folosul oricărui ajutor în legătură cu mîntuirea

noastră subiectivă. Înţelesul acestei adresări este următorul:

"Tu ne poţi da cel mai mare ajutor la mîntuirea noastră subiectivă; un alt ajutor mai mare nu găsim la nici un sfînt; sau nu avem pe altcineva, care să ne poată ajuta atît de mult cît poţi a ne ajuta tu, ca Maică a Mîntuitorului nostru".

Iar cuvintele de rugăciune adresate ei: **"Preasfîntă Născătoare de Dumnezeu, mîntuieşte-ne**[1] **pe noi"**, înseamnă: **"Înduplecă pe Fiul tău să ne mîntuiască"** sau: **"izbăveşte-ne pe noi"**.

În limba greacă, limbă în care au fost scrise aproape toate cărţile Noului Testament, ca şi cărţile de cult ortodox, verbul "a mîntui" înseamnă şi a izbăvi de rău, de necaz, de ispită, de strîmtorare. Deci: **"Preasfîntă Născătoare de Dumnezeu, mîntuieşte-ne pe noi"**, înseamnă **"ajută-ne cu rugăciunile tale să ne izbăvim de rele, de necaz, de lucrările diavolului, de patimi"**.

Aşadar, prin **"mîntuieşte-ne pe noi"** nu înţelegem ***"iartă-ne păcatele"***, ci roagă-te Fiului Tău pentru mîntuirea noastră.

Cu neputinţă este ca prin venerarea Maicii Domnului să supărăm pe Fiul ei, Căruia prin aceasta nu Îi scădem cu nimic din adorarea ce I se cuvine, ci dimpotrivă, toată prea-venerarea Maicii Domnului trece de partea Fiului ei, Care a ales-o şi a sfinţit-o pe ea spre a-I fi Lui Maică.

În cele de pînă aici am arătat cu mărturii din Sfînta Scritură, cinstea, slava şi darurile date de Dumnezeu Preasfintei Sale Maici, pentru că:

---

[1] În toate noile cărţi de cult s-a făcut înlocuirea cuvîntului mîntuieşte cu miluieşte cînd se referă la Maica Domnului, pentru a se evita interpretările sectare. Numai în cărţile vechi se întîlneşte o asemenea utilizare a cuvintelor, provenită din vechile traduceri, lucru care este explicat în text.

■ Dumnezeu, încă o dată, după căderea lui Adam şi a Evei, a prevestit pe Maica Domnului, că ea va fi acea femeie-fecioră care prin Fiul ei va zdrobi capul şarpelui *(Fac. 3,15)*;

■ Apoi despre ea s-a proorocit că va fi acea fecioară care va naşte pe Emanuel - Dumnezeu *(Isaia 7,13)*;

■ Ea va fi mijlocitoare a intrării în lume a Mîntuitorului nostru Iisus Hristos *(Ier. 31,2-23)*;

■ Ei i s-a închinat Arhanghelul Gavriil şi a numit-o pe ea **"plină de dar"** şi **"binecuvîntată între femei"** *(Luca 1,28)*;

■ Ei i s-a închinat Elisabeta, maica Sfîntului Ioan Botezătorul, numind-o **"binecuvîntată între femei"** şi **"Maica Domnului meu"** *(Luca 1,40-45)*; **"fericit este pîntecele şi sînul ei că a purtat şi a alăptat pe Mîntuitorul lumii, Hristos"** *(Luca 11,27-28)*;

■ Mîntuitorul ca fiu al ei o asculta şi îi era supus *(Luca 2,51)*;

■ O primă minune a făcut-o Mîntuitorul la nunta din Cana Galileii, la rugămintea ei *(Ioan 2, 3-10)*;

■ Mîntuitorul s-a îngrijit de soarta ei, chiar şi atunci cînd suferea înfricoşate chinuri pe cruce, încredinţînd-o pe ea spre purtarea de grijă a celui mai iubit dintre toţi Apostolii Săi *(Ioan 19,26-27)*;

■ Ea însăşi prin Duhul Sfînt a proorocit că toate neamurile o vor ferici şi-i vor aduce cult pentru mărirea cu care a învrednicit-o Dumnezeu pentru smerenia ei *(Luca 1,48-49)*;

■ Însuşi numele ei se înţelege "Doamnă, stăpînă" în limba ebraică;

■ Această Doamnă şi Împărăteasă Fecioră, va sta de-a dreapta tronului Fiului ei în ziua Judecăţii de apoi *(Ps. 44,11)*;

■ Ea a zămislit şi a născut din Duhul Sfînt pe Fiul lui Dumnezeu *(Luca 1,35)*, fiind umbrită de puterea Celui Preaînalt şi rămînînd Fecioară şi după naştere *(Iez. 44,1-3)*;

■ Ea este mai cinstită decît heruvimii şi +mai mărită decît serafimii;

■ Ea nu a avut şi alţi fii afară de Iisus Hristos, Mîntuitorul lumii *(Ioan 20,12-13; Fapte 1,11)*;

■ Mama a celor zişi "fraţi şi surori" ai Domnului, este Maria lui Cleopa *(Matei 27,55-56; Marcu 15,40,47; 16,1; Ioan 19,25)* şi "fraţii" Domnului sînt numai rudenii cu El, iar nu fraţi naturali ai Lui, căci în vechime la iudei, rudeniile de aproape se ziceau "fraţi" *(Fac. 22,8)*. Mama "fraţilor" Domnului, Maria lui Cleopa, se numeşte "soră" cu Maria Domnului, tot în acest sens de rudenie apropiată *(Ioan 19,25 ş.a.)*.

*

Aşadar, după ce aţi văzut mărturiile Sfintei Scripturi despre aceste adevăruri privitoare la Maica Domnului, dacă aţi avea mintea curăţită de întunericul ereziei şi de păcate, aţi putea înţelege prealuminat, pentru care pricină noi creştinii ortodocşi din Biserica lui Hristos cea dreptmăritoare aducem venerarea Preasfintei Fecioare Maria, rugîndu-ne ei şi o punem pe ea mijlocitoare către Fiul ei şi Dumnezeul nostru, spre a ne ajuta prin mijlocirea prea puternicelor sale rugăciuni, pe care le face pururea către Dumnezeu pentru tot neamul omenesc şi mai ales pentru cei binecredincioşi.

*

■ De ce nu o cinstiţi voi pe Maria Domnului cînd însăşi dumnezeiasca Scriptură vă arată că şi Arhanghelul Gavriil a cinstit-o pe ea cu închinăciune? *(Luca 1,29)*.

■ De ce nu o cinstiţi voi pe Maica Domnului, care este Biserica Împăratului Slavei cea mai desfătată decît cerurile, căci ea pe Dumnezeu - a Cărui slavă nu o cuprinde nici cerul, nici pămîntul - în pîntece L-a purtat? *(II Par. 2,6)*

■ Pentru care pricină voi nu o cinstiţi pe Maica Domnului, care după mărturia Sfintei Scripturi şi a Arhanghelului binevestitor, este

"plină de har"? *(Luca 1, 40-43)*

■ Dacă voi ziceţi că, credeţi cele scrise în Sfînta Scriptură, apoi de ce nu o cinstiţi şi n-o veneraţi pe Maica Domnului, cînd Scriptura vă arată că **pe ea o vor ferici toate neamurile,** pentru mărirea pe care a făcut-o Dumnezeu cu ea?

■ Pentru care pricină voi aţi ajuns la atîta întuneric de neînţelegere, că în loc de a o cinsti şi a o venera pe Maica Domnului, voi o huliţi şi în nebunia voastră o socotiţi ca pe o femeie de rînd?

■ Sfîntul Duh a arătat-o pe ea în psalmi ca pe **o împărăteasă a îngerilor şi a toată făptura, stînd de-a dreapta Fiului ei în haină aurită şi prea înfrumuseţată** *(Ps. 44,11)* şi voi o numiţi că este o femeie oarecare, ca toate femeile?

■ Duhul Sfînt arată în Sfînta Scriptură că **va fi pomenită din neam în neam şi toate popoarele o vor lăuda pe ea în veacul veacului** *(Ps. 44,20-21)*, iar voi nu voiţi să o lăudaţi şi să o veneraţi pe Maica Domnului?

■ Duhul Sfînt arată că **"toată slava fiicei împăratului (a Maicii Domnului) este înlăuntru, îmbrăcată cu ţesături de aur, si prea înfrumuseţată** *(Ps. 44,15)*. Prin slava dinlăuntru arată că este cămară a Duhului Sfînt, preacurată, iar voi o huliţi pe Maica Domnului şi o necinstiţi?

■ Maica Domnului este **acea fecioară care a născut pe Emanuel - Dumnezeu** *(Isaia 7)* şi voi ziceţi că este o femeie oarecare ca toate femeile?

■ Duhul Sfînt prin gura proorocului Iezechil o arată pe ea, pe Maica Domnului, ca **"uşă încuiată" prin care nimeni nu va trece decît Dumnezeul lui Israel, şi după trecere, încuiată va rămîne** *(Iez. 44,1-3)*, adică fecioară va fi înainte de naştere şi după naştere pururea va rămîne fecioară, iar voi ziceţi că Maica lui Dumnezeu a mai avut şi alţi fii afară de **"Fiul lui Dumnezeu, pe care L-a născut"?**

Mai bine ar fi ca voi să vă legaţi cîte o piatră de grumaz şi să vă aruncaţi în mare *(Matei 18,6-7; Marcu 9,42; Luca 17,1-2)* decît să se smintească sufletele bunilor creştini cu minciunile şi hulele voastre cele drăceşti şi blestemate.

*

Cum ar fi putut oare Iosif cel drept şi temător de Dumnezeu *(Matei 1,19)* să îndrăznească a se atinge de Preasfînta Fecioară, după naşterea ei, mai ales după ce el a primit descoperirea - prin îngerul Său - că ceea ce s-a zămislit în pîntecele Fecioarei este de la Duhul Sfînt? *(Matei 1,19-21)* şi că Cel zămislit din Duhul Sfînt va fi Mîntuitorul lumii, Hristos? *(Matei 1,21)*.

Oare dreptul şi temătorul de Dumnezeu, Iosif, - căruia i s-a descoperit de la Dumnezeu că Fecioara Maria, logodnica sa, a zămislit de la Duhul Sfînt şi a înţeles că prin ea Dumnezeu va lucra la mîntuirea neamului omenesc, la zdrobirea capului şarpelui *(Fac. 3,15)* şi că este Fecioara prroorocită de Duhul Sfînt prin Sfîntul Prooroc Isaia, care va naşte pe Emanuel, Dumnezeul şi Mîntuitorul lumii (Isaia 7,14) - să mai poată cugeta din cele omeneşti asupra ei?

Tocmai de aceea Iosif cel drept şi temător de Dumnezeu s-a arătat aşa de osîrduitor şi ascultător şi a slujit cu atîta osteneală Pruncului - Dumnezeu, de la naştere, la fuga în Egipt şi la întoarcerea de acolo *(Luca 2,1,4-6; Matei 2,13-14; 20,21-23)*, precum şi în ceilalţi ani ai vieţii sale şi a Maicii Domnului, pentru că îşi dădea desăvîrşit seama de chemarea ce o are de a sluji Prea Sfintei Fecioare, prin care Dumnezeu a venit în lume cu Trup, să mîntuiască neamul omenesc.

Deci, mute să fie gurile tuturor ereticilor şi ale sectarilor care aduc hule asupra Împărătesei îngerilor şi Maicii lui Dumnezeu şi a dreptului şi temătorului de Dumnezeu Iosif, în cele ce rău şi nebuneşte socotesc de a mai fi avut şi alţi fii Presfînta şi Preacurata Fecioara

Maria, Născătoarea de Dumnezeu, cea "**plină de har**".

*

Preasfîntă Stăpînă, Născătoare de Dumnezeu, care eşti lumina sufletului meu, mîngîierea şi bucuria mea, îţi mulţumesc ţie, că m-ai învrednicit pe mine, nevrednicul, ca să te laud şi să te măresc pe tine în toate zilele vieţii mele, ca prin paza şi cu ajutorul tău fiind mîntuit, slavă, laudă, mulţumită şi închinăciune pentru toate să înălţăm, Unuia în Treime Dumnezeu, Ziditorul tuturor, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.